

DE HAPSNIJERS
Koppie-onder

Lees meer over de onvoorspelbare
bokkesprongen van de Hapsnurkers in:
DE HAPSNURKERS IN DE PUREE

Philip Ardagh
DE HAPSNUURKERS
Koppie-onder

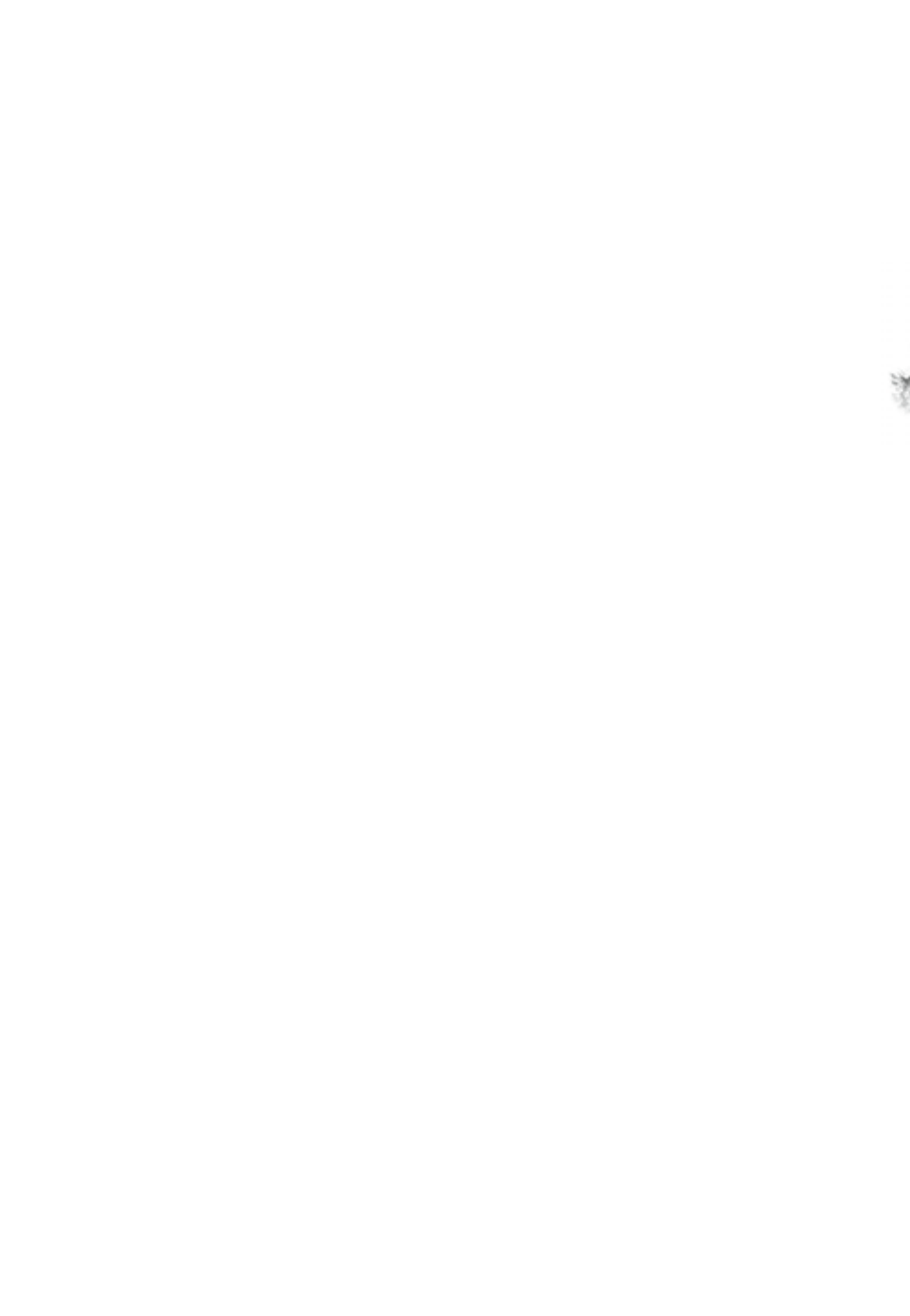
Vertaald door
Tosca Menten
Met illustraties van Axel Scheffler

VOLT

Inhoud

Hoofdstuk 1	Een ruig begin	9
Hoofdstuk 2	'Duiken!'	34
Hoofdstuk 3	Het avontuur begint	50
Hoofdstuk 4	Pijn! Pijn!	65
Hoofdstuk 5	Rappie Kramer	83
Hoofdstuk 6	De man in de limousine	105
Hoofdstuk 7	De prop	126
Hoofdstuk 8	Naar de haven	143
Hoofdstuk 9	Plons!	170
Hoofdstuk 10	Bezoek	187
Hoofdstuk 11	Gered	206
Hoofdstuk 12	Land in zicht!	223
Hoofdstuk 13	Verrassing!	246
Hoofdstuk 14	Pech	265
Hoofdstuk 15	Het laatste hoofdstuk	289

Hoofdstuk 1

Een ruig begin

‘WHAAH!’ Met een schreeuw schoot meneer Hapsnurk overeind in bed.

‘Wat nou weer?’ kreunde mevrouw Hapsnurk slaperig. Ze draaide zich om en trok het versleten dekbed ver over haar hoofd. Meneer Hapsnurks blote knobbelvoeten schoten tevoorschijn en een oorwurm tussen zijn tenen schrok verdoemd wakker.

‘Iemand heeft al onze gloeilampen gestolen!’ brulde meneer Hapsnurk. ‘Er is een inbreker in huis!’

Met huis bedoelde meneer Hapsnurk de nog-

al bijzondere caravan die hij samen met zijn vader, de oude meneer Hapsnurk, in elkaar had geflanst en die geparkeerd stond in de overwoekerde tuin van het bouwvallige Landhuis Méér. Dat was een heel groot huis met heel weinig mensen erin.

‘We *hebben* helemaal geen gloeilampen, **GANZENKOP**,’ mompelde mevrouw Hapsnurk onder het dekbed.

‘**SPELLEN!**’ flapte meneer Hapsnurk eruit.

Mevrouw Hapsnurk kwam overeind en ging naast hem zitten. ‘Spel wat?’ vroeg ze onnozel.

‘Spel “Ganzenkop”’, blafte meneer Hapsnurk. ‘Nieuwe regel. We mogen elkaar alleen nog maar uitschelden met woorden die we kunnen spellen.’

‘Dat heb je nog maar net verzonnen,’ protesteerde mevrouw Hapsnurk.

‘Nou en. Dan is het nog steeds een regel.’

‘Ja. Een stomme regel.’

‘Regels zijn regels,
of je ze nou leuk vindt
of niet. **FORELLENZAK!**’

‘En wie bepaalt dat?’ vroeg mevrouw Hapsnurk geïrriteerd.

‘Ik,’ zei meneer Hapsnurk. ‘Ik ben groter dan jij en ik draag een pyjama. Dus gebeurt er wat ik zeg.’

‘Dan kan je zelf voortaan ook niet veel meer zeggen, hè,’ hoonde mevrouw Hapsnurk.

‘Hoezo niet?’

‘Als je die woorden zelf ook moet kunnen spellen...’

‘**HA!**’ deed meneer Hapsnurk. ‘**H-A,**’ spelde hij er behulpzaam achteraan.

Mevrouw Hapsnurk kneep haar bloeddoorlopen ogen tot twee nijdige spleetjes en piekerde zich suf hoe ze ganzenkop moest spellen. Het begon in elk geval met een **G**. Maar de rest... ‘Ik doe niet mee met die stomme spelletjes, jij

OUWE LAARS!’ snauwde ze ten slotte. Haar geel en groene tanden ratelden als slangen in haar indrukwekkend lelijke hoofd.

‘Beter. Dit is geen goed moment om te bevechten.’ Meneer Hapsnurk stak zijn armen als een slaapwandelaar voor zich uit. ‘We moeten eerst uitzoeken wie de lampen heeft gestolen.’

‘Heb je dat nou nog niet in de gaten?’ gniffelde mevrouw Hapsnurk.

‘Welke gaten?’ vroeg meneer Hapsnurk, want hij snapte er echt niks van.

(Nou denk jij natuurlijk dat je het antwoord allang weet, toch, beste lezer? Je denkt dat meneer Hapsnurk niks zag omdat het midden in de nacht was, of zoiets, en dat het daarom te donker was (dat spel je als d-o-n-k-e-r) om iets te kunnen zien.

d-o-n-k-e-r

Maar dan zou meneer Hapsnurk wel een heel grote idioot zijn. En het is trouwens ook niet waar.)

‘Zal ik jou eens vertellen waarom jij **DENKT** dat het zo donker is, liefste man?’ zei mevrouw Hapsnurk, en ze deed haar best om hem niet vierkant uit te lachen.

‘Nou? Schiet op dan!’ zei meneer Hapsnurk ongeduldig.

‘Door je **OGEN!**’ riep mevrouw Hapsnurk.

‘Wat is er met mijn ogen?’

‘Die zitten **DICHT!**’

‘Wat?’ Meneer Hapsnurk deed zijn ogen open en knipperde tegen het ochtendlicht.

‘Ja! Gelukkig!’ riep hij opgelucht en opgewekt tegelijk. En toen weer nijdig: ‘Waarom zei je dat niet meteen? Vind je het soms leuk om geheimen voor me te bewaren?’

Nu had mevrouw Hapsnurk kunnen zeggen: ‘Jij was toch de sukkel die zijn ogen dichthield,

waarom deed je ze niet gewoon open?’ maar dat zei ze niet. Ze zei: ‘**JIJ** bewaart juist geheimen voor **MIJ**.’

Meneer Hapsnurk sloeg zijn dekens terug, zwaaide zijn benen over de rand en wist nog net een aantal meloenen op de vloer te ontwijken. (Op die meloenen kom ik zo nog terug.)

‘**AUAUAUAUAU!**’ brulde hij, als een man die net met zijn blote voeten op een opgezette egel met de naam Prikkie was gaan staan. (En dat klopte precies, beste lezer, omdat hij inderdaad net met zijn blote voeten op een opgezette egel met de naam Prikkie was gaan staan.)

Hij bukte, griste Prikkie van de vloer (**AU!**) en smeed hem uit alle macht dwars door de bomvolle slaapkamer van de caravan.

Gelukkig voor mevrouw Hapsnurk was het haar beurt om ontbijt te maken en was ze net een paar tellen daarvoor ook gebukt om een koekenpan onder het bed vandaan te pakken, die ze daar, bij gebrek aan ruimte, een nacht had laten weken in een teiltje water.

Ze kwam overeind en zag Prikkie recht op zich af suizen. Dat was heus niet de bedoeling, meneer Hapsnurk was alleen maar boos op de opgezette dode egel, niet op haar.

In een flits stak ze haar armen in de lucht en nog een flits later kreeg ze door dat ze onverwacht een perfect anti-vliegende-egel-

AFWEERGESCHUT in handen had. Als een tennisspeelster die een gemakkelijke bal terugslaat, sloeg ze Prikkie in één beweging van zich af en voordat iemand kon zeggen: 'Van onderen!' schoot de egel door het

open slaapkamerraam naar buiten.

Meneer en mevrouw Hapsnurk keken Prikkie allebei in stomme verbazing na.

'AU!' verbrak iemand de stilte.

Meneer Hapsnurk hupte op zijn lekgeprikte voeten naar het raam en keek naar buiten.

Daar zat Sjaak, de (vroegere) tuinman van Landgoed Méér, verwoed over zijn hoofd te wrijven. Vroeger betekent 'niet meer', dus Sjaak zorgde niet meer voor de eindeloze hectaren land rondom het enorme, afbrokkelende huis. Niemand zorgde er meer voor en daardoor was het Landgoed compleet overwoekerd.

